

Arrest

nr. 81 813 van 29 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. CROSIERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 23 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.12.2009 werd ingediend door :

T., H. (R.R.: 690041169844)

nationaliteit: Marokko

geboren te B. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij (...) bvba dd. 19.11.2009 voorlegt, hebben wij –na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds ten minste 31.03.2007. Betrokkene legt geen enkel officieel bewijsstuk voor. Betrokkene verklaart zelf in 2007 in België te zijn aangekomen en legt ook diverse getuigenverklaringen voor die bevestigen dat betrokkene sinds 2007 in België verblijft. Dit is onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene sinds ten minste 31.03.2007 in België verblijft. Uit de getuigenverklaringen kan niet worden opgemaakt of betrokkene voor of na 31.03.2007 in België is aangekomen. Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

Het feit dat betrokkene naar zijn integratie verwijst, (Betrokkene staft die door getuigenverklaringen en een inschrijvingsbewijs voor lessen Nederlands), kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

(...).”

Op 7 april 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(..)

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING ARTIKEL 8 EVRM: GEZINSEENHEID

Aangezien verzoeker in België verblijft en alhier samenwoont met zijn nonkel en tante;

Dat er een duidelijke onverenigbaarheid is tussen enerzijds de aanwezigheid van zijn familie en het bevel dd. 07.04.2011;

Dat artikel 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van de veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat artikel 8 EVRM direct toepasbaar is in het Belgische interne recht en zowel het feitelijk als het juridische gezin beschermt;

Dat op basis van artikel 8 EVRM op basis van de gezinsbanden alhier weldegelijk een verblijfsrecht toekomt aan verzoeker, dewelke al gedurende meer dan 5 jaar deel uitmaakt van het gezin E.O.-T.;

Dat niet mag getornd worden aan het principe van de “eenheid van de familie”;”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat er sprake dient te zijn van een gezinsleven opdat artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) dienstig kan worden ingeroepen. Verzoeker stelt een gezin te vormen met zijn oom en tante. De verwerende partij wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens meermaals heeft geoordeeld dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen en de ouders. De verwerende partij vervolgt dat, zelfs al zou er sprake zijn van een inmenging in het gezinsleven van verzoeker, deze inmenging niet als disproportioneel of onrechtmatig kan worden beschouwd.

Uit de bepalingen van het tweede lid van het EVRM blijkt dat dit recht niet absoluut is. Dit artikel kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoekers aanvraag werd ongegrond verklaard waarna hem bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing strekt er geenszins toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken en houdt evenmin een absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Niets belet verzoeker om vanuit het buitenland de nodige stappen te ondernemen en de nodige formaliteiten te vervullen teneinde de nodige documenten te verkrijgen om in België te verblijven. De Belgische wetgeving sluit niet uit dat verzoeker op een wettige wijze opnieuw tot het rijk wordt toegelaten zodat de scheiding van zijn familieleden slechts een tijdelijke scheiding betreft teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfsreglementering.

2.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij in België samenwoont met zijn oom en tante en dat hij deel uitmaakt van dit gezin.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoeker aan het bestuur ooit melding heeft gemaakt van de aanwezigheid van familieleden in België.

Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en zeker tussen ooms, tantes en neven. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. *In casu* wordt geen enkele indicatie in dit verband verstrekt door verzoeker en betreft het niet zijn ouders maar zijn oom en tante. Verzoeker vermeldt enkel een samenwoning met deze personen. Ook voor de relatie tussen andere familieleden, zoals *in casu* tussen neef en oom en tante, kan volgens de rechtspraak van het EHRM niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM gelden zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat zijn gezins- en familieleven valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede en een derde middel aan die luiden als volgt:

“SCHENDING VAN HET BEGINSSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, MOTIVERINGSBEGINSEL, DRAAGKRACHTBEGINSEL EN ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL (ARTIKEL 62 WET 15 DECEMBER 1980)

Aangezien de ingeroepen motieven pertinent moeten zijn en de beslissing verantwoordt (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in T. OPDEBEECK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Deurne, Kluwer Rechtswetenschappen België, 1993, (p. 87) nr. 40, p. 113);

Dat de redenen zoals verwoordt in de bestreden beslissing dd. 24 februari 2011 niet pertinent is en de beslissing niet verantwoordt;

Dat minstens het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten dd. 07.04.2011 geen rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoeker dewelke reeds meer dan 5 jaar ononderbroken op Belgisch grondgebied verblijft en een mogelijkheid heeft tot tewerkstelling;

Dat de redenen zoals aangehaald in de bestreden beslissing en/of in het betreden bevel om het grondgebied te verlaten, deze beslissing dan ook niet verantwoordt;

Dat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt;

Dat immers verzoeker naar waarheid en terecht heeft gesteld dat hij in aanmerking komt wat betreft criterium 2.8B en hij weldegelijk voor 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft;

Dat alle in eerste orde voorgebrachte overtuigingsstukken aangaven dat verzoeker sinds 2007 in België verbleef en de beslissing dan ook manifest onzorgvuldig is nu in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zulks niet zou zijn aangetoond geworden, quod non;”

“SCHENDING BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN (ARTIKEL 2 EN 3 WET BETREFFENDE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN)

Aangezien alle administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed;

Dat deze motiveringsplicht verzoekster moet toelaten de redenen te begrijpen die aan de grondslag liggen van de genomen beslissing;

Dat de formele motiveringsverplichting onder meer vereist dat in de beslissing zelf de correcte juridische overwegingen dienen te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen (artikel 3, lid 1 van de Wet van 29 juli 1991, R.v.St. 21 mei 1992, 39.433);

Dat de beslissing aldus de juridische regels dient aan te geven die werden toegepast;

Dat de motivering tevens dient aan te geven hoe de aangegeven feiten op basis van juridische regels tot de beslissing aanleiding geven;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten, gedateerd op 07.04.2011, geen rekening houdt met de specifieke situatie van verzoeker;

Dat de formele motiveringsplicht een algemeen rechtsbeginsel is hetwelk inhoudt dat iedere handeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd;

Dat de motivering eerst afdoende is als ze pertinent en draagkrachtig is, quod non in casu;

Dat de vereiste van draagkrachtigheid impliceert dat de motivering duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is;

Dat het bestreden bevel dd. 07.04.2011 niet voldoet aan deze vereiste nu geen enkele rekening werd gehouden met de toestand van verzoeker op dat ogenblik;

Dat de motiveringsplicht geschonden is aangezien de beslissing ten onrechte stelt dat geen bewijs voorhanden was dat verzoeker voor 31 maart 2007 onafgebroken in België verbleef;

Dat bovendien de bestreden beslissing dd. 07.04.2011 een stijformule bevat en deze gehanteerde algemene formulering de formele motiveringsplicht schendt;

R.v.St. nr. 101.758, 12 december 2001, [hp://www.raadvst-consetat.be](http://www.raadvst-consetat.be); T Vreemd. 2002, afl. 3, 289:

(...)

Aangezien uit dit alles duidelijk blijkt dat er een schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid een schending van de motiveringsplicht;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten onredelijk en niet correct is en bovendien gebrekkig en onjuist gemotiveerd en onzorgvuldig onderzocht;”

2.2.2 In de nota repliceert de verwerende partij inzake het tweede middel dat verzoeker zich in zijn aanvraag heeft gesteund op het criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009. Uit het administratief dossier is gebleken dat verzoeker geen ononderbroken verblijf in België kon aantonen sinds 31 maart 2007. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat hij sinds 31 maart 2007 ononderbroken op het grondgebied verblijft en kan zo de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de beslissing, doet geen afbreuk aan de geldigheid ervan.

De verwerende partij vervolgt dat haar geen onzorgvuldig gedrag verweten kan worden nu verzoeker niet kan aantonen dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van de feiten.

De verwerende partij zet uiteen dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond bevonden en de redenen waarom verzoeker zich niet op het criterium 2.8.B kan beroepen, kunnen op duidelijke wijze in de beslissing gelezen worden.

Inzake het derde middel repliceert de verwerende partij dat verzoeker wel kritiek geeft op de bestreden beslissingen maar er niet in slaagt de motieven te weerleggen. Hij toont evenmin aan dat de motieven niet stroken met de gegevens uit het administratief dossier.

2.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoeker aangehaalde elementen niet volstaan om een machtiging tot verblijf te krijgen. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten omdat hij niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.3.2. Verzoeker voert inzake de eerste bestreden beslissing aan dat de redenen ervan niet pertinent zijn en de beslissing niet verantwoordend en dat de beslissing ten onrechte stelt dat geen bewijs voorhanden was dat verzoeker voor 31 maart 2007 onafgebroken in België verbleef.

Door louter te verklaren dat de motieven "niet pertinent" zijn en de beslissing "niet verantwoordend", slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de motieven van de eerste bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de stukken die verzoeker in verband met de duur van zijn verblijf in België had voorgelegd, wel in rekening worden gebracht maar dat de gemachtigde oordeelde dat dit geen officiële bewijsstukken zijn en dat een eigen verklaring en getuigenverklaringen niet volstaan. Hieruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de stukken die verzoeker heeft voorgelegd, maar dat de gemachtigde tot een andere conclusie komt dan verzoeker. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat er *in casu* sprake is van een foutieve feitenvinding of dat het kennelijk onredelijk zou zijn om te oordelen dat verzoekers eigen verklaringen of getuigenverklaringen zouden volstaan om een bewijs te vormen van zijn aanwezigheid in het Rijk.

2.2.3.3. Inzake de tweede bestreden beslissing voert verzoeker aan dat geen rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoeker die reeds meer dan vijf jaar ononderbroken in België verblijft en een kans heeft op tewerkstelling.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidde als volgt op het ogenblik van de bestreden beslissing:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Verzoeker betwist het hoofdmotief van de tweede bestreden beslissing niet. Verzoeker voert echter wel argumenten aan met betrekking tot zijn langdurig verblijf in België. Deze grieven van verzoeker tasten op zich niet de pertinentie van het ene determinerende motief aan. Er wordt herhaald dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en dat verzoeker dit niet betwist in zijn verzoekschrift. Het bestreden bevel is bijgevolg genomen ten gevolge van de illegale verblijfssituatie van verzoeker. Er dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Met dergelijke vaststelling doet de verwerende partij geenszins uitspraak over een recht op verblijf. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de eerste en de tweede bestreden beslissing zouden steunen op een foutieve feitenvinding of dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn.

2.2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert aan dat de overtuigingstukken die hij heeft aangebracht, aangeven dat hij sinds 2007 in België verblijft en dat de beslissing dan ook manifest onzorgvuldig is waar wordt gesteld dat dit niet zou zijn aangetoond. Er dient enerzijds te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing aanvaard wordt dat verzoeker sinds 2007 in België verblijft maar dat er op wordt gewezen dat hij niet van voor 31 maart 2007 in België verblijft. Dit is een verschil dat verzoeker uit het oog verliest. Anderzijds wordt vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de stukken die verzoeker in dit verband had voorgelegd, wel in rekening worden gebracht maar dat de gemachtigde oordeelde dat dit geen officiële bewijsstukken zijn en dat een eigen verklaring en getuigenverklaringen niet volstaan. Hieruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de stukken die verzoeker heeft voorgelegd, maar de gemachtigde komt tot een andere conclusie dan verzoeker.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het tweede en het derde middel zijn ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“CRITERIUM 2.8B VAN HET REGEERAKKOORD VAN 19.07.2009

Aangezien de beslissing dd. 24 februari 2011 stelt dat de aanvraag van verzoeker ongegrond is vermits onvoldoende is aangetoond dat verzoeker sinds ten minste 31.03.2007 in België verblijft;

Dat, zoals aangehaald in het inleidende verzoekschrift, verzoeker reeds sinds 2007 onafgebroken in het Rijk verblijft en zulks weldegelijk voor 31 maart 2007;

Dat zulks blijkt uit de bijgevoegde verklaringen onder de stukken 4 en 5, te weten de verklaringen op eer van de nonkel en de tante van verzoeker;

Dat verzoeker blijkens stuk 6 kan werken: er ligt een getekende arbeidsovereenkomst voor met als werkgever N. F. BVBA dd. 30.12.2009;

Tevens blijkt uit alle voorgebrachte stukken dat voorafgaand aan de indiening van de aanvraag verzoeker ononderbroken aanwezig is op het grondgebied en dit minstens sinds 31 maart 2007;

Dat alzo invulling wordt gegeven aan het criterium van "werk + duurzame lokale verankering";

De sociale banden die in België bestaan kunnen niet ontkend worden: verzoeker woont reeds meer dan 5 jaar bij zijn nonkel en tante en wordt in het gezin aanzien als zoon;

Dat verzoeker tevens kennis heeft van twee landstalen, te weten de Franse taal én de Nederlandse taal;

Dat zulks blijkt uit de stukken 7, 8, 12 en 13;

Dat verzoeker talrijke (Nederlandstalige) vrienden heeft (zie stuk 13) en hij met hen regelmatig voetbalwedstrijden bijwoont en plezier maakt;

Dat de kennis van de Nederlandse taal uiteraard een pluspunt is en dit zijn tewerkstelling vergemakkelijkt;

Dat ten bewijze hiervan verzoeker zijn arbeidscontract voorbrengt desbetreffend;

Aangezien aldus de bestreden beslissing niet correct is nu tegen de werkelijkheid in werd gesteld dat niet werd aangetoond dat verzoeker sinds minstens 31 maart 2007 in België verblijft;

REGULARISATIE: REGEERAKKOORD VAN 19 JULI 2009

Aangezien verzoeker zodoende voldoet conform het Regeerakkoord van 19 juli 2009 op basis van volgende criteria:

1. Werk + duurzame lokale verankering

Dat verzoeker thans al meer dan 5 jaar in het Rijk al zijn belangen heeft (sociaal, economisch en affectief) en hier leeft, zodoende hij tevens de mogelijkheid dient geboden te worden dit op reguliere wijze te kunnen doen;

Aangezien verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift blijk gaf van zijn goede wil en toekomstgerichte visie in ons land, waaruit komt vast te staan dat zijn verzoek conform artikel 9bis Vreemdelingenwet weldegelijk gegrond is, zowel qua mogelijkheid tot tewerkstelling, kennis van de Nederlandse taal en zijn integratie"

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest van 9 december 2009 nr.198.769 zodat verzoeker zich niet op dienstige wijze kan beroepen op deze vernietigde instructie.

2.3.3. De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198. 769 van 9 december 2009. Verzoeker kan zich bijgevolg niet beroepen op een schending van deze vernietigde instructie.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET